

Arrest

nr. 128 568 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit X, waar u geboren werd op X. U bent van de Bakongo etnie, maar spreekt Umbundu, omdat u als kind naar Luanda verhuisde en daar opgroeide. Uw vier kinderen werden volgens de traditie in het ouderlijk huis in Cabinda geboren, maar groeiden op in Luanda. U en uw man bouwden een huis in Palanca, waar u sinds vele jaren woonde. U verkocht nootjes en ander snoepgoed aan huis. Uw man was lid van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging FLEC, net als uzelf, en u ondersteunde hem bij zijn activiteiten. U plooide bijvoorbeeld de pamfletten die uw man 's nachts ging ophangen. Op een zaterdag begin juli 2012 hielp uw man, in zijn hoedanigheid als lid van het FLEC, een manifestatie organiseren op het Largo Primeiro de Maio (1 mei plein) in

Luanda. Naast het FLEC namen nog verschillende andere partijen aan de manifestatie deel, waaronder CASA (sic) en UNITA. Er werd geïmagineerd tegen de president, die al meer dan 30 jaar aan de macht is. Elke partij had bovendien zijn eigen eisen. Het FLEC riep de Cabindezen op om de verkiezingen te boycotten. Op maandag na de manifestatie werd u met uw man thuis gearresteerd. U werd naar de UGP gebracht, de kantoren van de presidentiële troepen. U werd ongeveer een maand vastgehouden en mishandeld, maar u werd nooit ondervraagd. Na ongeveer een maand werd u opgehaald door meneer (E.), die een hoge positie bekleedt bij het MPLA en een vriend was van uw man. Hij bracht u naar zijn boerderij, waar u ongeveer twee weken verbleef. Op een dag kwam hij u ophalen en bracht hij u naar een auto waarin ook uw zoon zat. Jullie werden naar Kinshasa, DR Congo gebracht, waar jullie verbleven bij een zekere (M.). Na twee of drie weken werden jullie naar de luchthaven gebracht, van waaruit jullie naar België vlogen. Bij aankomst liet (M.) jullie achter bij de asielinstanties, waar u samen met uw zoon (D.D.S.C.P.), die ondertussen meerderjarig is, asiel aanvraagde op 13 september 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt een lidkaart van het FLEC voor en stelt samen met uw man lid van deze organisatie te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p.10). U hielp uw man met propaganda voor het FLEC en nadat uw man als lid van het FLEC (zie CGVS p.13) deelnam aan een manifestatie op Primeiro de Maio (CGVS p.17), zouden jullie beide gearresteerd zijn omwille van jullie betrokkenheid bij het FLEC (CGVS p.10, 11).

Vooreerst valt op dat u niet weet of en hoe lang uw man in Cabinda gewoond heeft (CGVS p.6), hoewel kan worden aangenomen dat deze informatie ter sprake zou zijn gekomen tijdens een relatie die reeds veertig jaar standhield (CGVS p.6), zeker aangezien uw man volgens uw verklaringen actief lid was van het FLEC (CGVS p.10, 11) en dus groot belang hechtte aan zijn Cabindese achtergrond.

Bij de lidkaart die u voorlegt en bij uw verklaringen in verband met het FLEC, kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden. U stelt dat wie naar Cabinda gaat een lidkaart van het FLEC moet kunnen voorleggen, zo niet riskeert men gedood te worden (CGVS p.16). Dit is een bijzonder eigenaardige verklaring, daar Cabinda officieel tot Angola behoort en de Angolese regering, zoals u zelf ook stelt (CGVS p.16), bijzonder negatief tegenover het FLEC staat. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat men een lidkaart van het FLEC zou nodig hebben om naar Cabinda te gaan. De woordvoerder van het FLEC van Nzita Tiago (die u zelf ook als voorzitter van het FLEC noemt, CGVS p.15) stelt zelfs dat er geen lidkaarten van het FLEC meer worden uitgegeven, juist omdat deze de drager ervan in gevaar kunnen brengen (zie informatie administratief dossier, landeninformatie stuk 1, p.10). Hoewel u houder van een lidkaart van het FLEC bent en stelt uw man geholpen te hebben met propaganda voor het FLEC, kan u de volledige naam van deze beweging niet correct noemen. Zo stelt u dat FLEC staat voor 'Forças armadas libertade enclave do Cabinda', terwijl het in werkelijkheid staat voor 'Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda' (CGVS p.14), zoals het ook op uw lidkaart vermeld staat (zie kopie administratief dossier). Men zou nochtans verwachten dat u als actief lid, in het bezit van een lidkaart, de volledige naam van het FLEC correct zou kunnen citeren. Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het FLEC haar leden verbiedt te manifesteren. (Zie informatie administratief dossier, landeninformatie stuk 1, p.35.) Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw man zou deelgenomen hebben aan een manifestatie in Luanda als lid van het FLEC, om de rechten van Cabinda te verdedigen (CGVS p.13).

De bewuste manifestatie, die begin juli 2012 zou hebben plaatsgevonden op Primeiro de Maio (CGVS p.17), kan eigenaardig genoeg nergens in de pers teruggevonden worden. Nochtans wordt er over manifestaties in Luanda en eventuele incidenten of arrestaties tijdens deze manifestaties, uitgebreid gerapporteerd in de Angolese pers (Zie informatie administratief dossier, landeninformatie stuk 1). Het is dan ook weinig aannemelijk dat een manifestatie die volgens uw verklaringen door verschillende partijen werd georganiseerd en waar veel mensen op aanwezig waren (CGVS p.13, 17), volledig aan de pers aandacht zou ontsnapt zijn. Hoewel u stelt dat de massa uit elkaar gedreven werd met paarden en honden, kan u niet aangeven of er ook mensen gearresteerd zijn tijdens de manifestatie (CGVS p.18).

Voorgaande opmerkingen maken dat uw (en uw mans') beweerde lidmaatschap bij het FLEC nog weinig aannemelijk overkomt. Evenmin kon u overtuigen van het bestaan van een manifestatie begin juli 2012 die onder andere door het FLEC zou zijn georganiseerd. Bijgevolg kunnen de vervolgingsfeiten die u naar aanleiding van uw man zijn betrokkenheid bij deze manifestatie zou hebben ondergaan evenmin worden aangenomen.

Bij uw verklaringen met betrekking tot het einde van uw arrestatie en uw vertrek uit Angola kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U stelt een maand lang vastgehouden te zijn, maar zou nooit ondervraagd zijn (CGVS p.11). Meneer (E.), een vriend van uw man met een hoge rang bij het

MPLA, kwam u uit de gevangenis halen en bracht u met uw zoon naar Congo (CGVS p.11, 12). Hoewel het op zijn minst eigenaardig is dat uw man, als lid van het FLEC, bevriend was met iemand die bij het MPLA een belangrijke functie bekleedde, weet u niet hoe of wanneer uw man en (E.) elkaar leerden kennen (CGVS p.12). U kreeg geen informatie over uw man bij hem los (CGVS p.12). Ter verklaring stelt u dat u hem geen vragen mocht stellen (CGVS p.11). Evenmin heeft u sinds uw vertrek uit Angola contact gehad met uw dochters, u weet niet of zij op de hoogte zijn van uw wedervaren (CGVS p.8, 9). Nochtans zou men verwachten dat u hoe dan ook zou proberen contact op te nemen met hen, al was het maar om er achter te komen of zij nog nieuws hadden van uw man.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u een Cédula Pessoal voor van uzelf en één van uw zoon. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw zoon voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw zoon) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw zoon, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor. De lidkaart van het FLEC die u voorlegt werd eerder al besproken en kan op zich niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

Uw reisweg kan niet gecontroleerd worden, bij gebrek aan documenten ter zake. Met betrekking tot uw reisweg legt u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. U stelde immers nooit enige documenten in handen gehad te hebben tijdens uw vliegreis, u weet zelfs niet of de documenten die tijdens uw reis gebruikt zijn op uw naam stonden of op een andere naam (CGVS p.10). Nochtans zou men verwachten dat u van deze informatie op de hoogte bent, gezien het risico op controle in de luchthaven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, hetgeen volgens haar inhoudt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moet afwegen. Zij stelt dat het CGVS met haar belangen geen rekening hield. Verzoekster beroept zich daarnaast op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van "artikels 1 en 2 afdeling A" van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster stelt dat het CGVS de informatie in het dossier verkeerd interpreteerde en gebruikte, zodat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan worden verweten aan het CGVS. Zij citeert de landeninformatie in het dossier en stelt dat hieruit blijkt dat er nog steeds lidkaarten worden uitgereikt aan geëngageerde leden. Verzoekster en haar echtgenoot waren geëngageerde leden. Bijgevolg is het onzorgvuldig waar het CGVS beweert dat zij geen lidkaart heeft. De authenticiteit van de lidkaart wordt door het CGVS bovendien niet in twijfel getrokken. Bijgevolg is het onzorgvuldig dat het CGVS met deze lidkaart geen rekening houdt en zelfs weigert dit document te onderzoeken. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS drogredenen aanhaalt om een negatieve beslissing te kunnen nemen. Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de informatie en verzoeksters interview werd verkeerd geïnterpreteerd.

Verzoekster wenst op te merken dat de manifestatie niet aan de aandacht van de pers is ontsnapt en voegt twee persartikels omtrent deze manifestatie bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat verweerder geen grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd. Er wordt landeninformatie in het dossier opgenomen maar het CGVS faalde erin om een specifiek onderzoek te voeren naar de manifestatie die aanleiding gaf tot de arrestatie en de mishandeling van verzoekster.

Uit verzoeksters asielrelaas blijkt dat zij een doelwit vormt en een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij begrijpt niet hoe het CGVS een negatieve beslissing kon nemen zonder deze vrees grondig te onderzoeken. Het CGVS is onredelijk en onzorgvuldig door geen rekening te houden met alle elementen in het dossier en de beslissing onvolledig te motiveren. Er wordt erkend dat betrokkenheid bij het FLEC een risico inhoudt maar vervolgens wordt er geweigerd om hier rekening mee te houden. Het CGVS faalt erin om te motiveren waarom verzoeksters relaas niet ernstig genoeg is en het louter stellen

dat dit niet aannemelijk is volstaat niet. Aldus schendt het CGVS de motiveringsplicht. Bovendien is het onaanvaardbaar dat het CGVS geen onderzoek voerde.

Verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid hoe het CGVS tot de conclusie kwam. Voorts betoogt zij de nodige bewijsvoering te hebben geleverd en duidelijke verklaringen te hebben afgelegd. Verzoekster begrijpt niet waarom de neergelegde documenten voor het CGVS niet volstaan. Evenmin begrijpt zij hoe het CGVS het bestaan en het belang van de documenten kan erkennen doch vervolgens weigert hiermee rekening te houden. Het loutere stellen dat de documenten niet volstaan is geen afdoende motivering. Verweerder moet motiveren waarom geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen en de neergelegde documenten.

Verzoekster betoogt omtrent haar reisweg dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Angola. Zij zag geen andere uitweg dan zich te richten tot een smokkelaar en legde om in België te geraken een hele reisweg af. Het is hoe dan ook niet redelijk om haar aanvraag te weigeren omdat er geen geloof wordt gehecht aan haar reisweg. Deze heeft niets te maken met haar asielrelaas en haar gegronde vrees voor vervolging. Het is dan ook onzorgvuldig dat het CGVS een deel van de beslissing hierover motiveert en dit wijst erop dat het CGVS het dossier van verzoekster slechts oppervlakkig heeft bekeken.

Verzoekster stelt dat er geen twijfel meer over kan bestaan dat zij voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De situatie in Angola is gevaarlijk, de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van de burgers te garanderen. Een terugkeer naar Angola zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het CGVS weigert om de situatie in Angola te onderzoeken. Verzoekster voegt algemene informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de situatie in Angola gevaarlijk is. Zij citeert een passage over de wijze waarop de autoriteiten protesten de kop indrukken en de leiders van protesten en oppositie-activisten aanvalt. Verzoekster heeft geen bescherming in haar land van herkomst. Buitenlandse zaken raadt het af om naar Angola te reizen omwille van het feit dat het land niet voldoende veiligheid kan garanderen. Verzoeksters vader en broers werden reeds vermoord en haar moeder werd ernstig gewond. Er zijn te veel vragen, risico's en onduidelijkheden die maken dat het geweld elke dag opnieuw kan uitbreken in al zijn hevigheid. Het is onverantwoord om burgers terug te sturen. Omdat verzoekster de bescherming van haar land niet kan inroepen, is zij gevlucht. De Angolese autoriteiten zijn één van de meest corrupte in de wereld.

Verzoekster stelt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden doordat haar subsidiaire bescherming wordt geweigerd zonder enige uitleg of motivering en zonder haar individuele redenen na te gaan. Bovendien wordt de veiligheidssituatie in haar land niet onderzocht. Aldus blijkt niet dat artikel 48/4, § 2, a), b) en c) werd onderzocht. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar haar land slachtoffer te worden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zij stelt zich de vraag hoe zij als alleenstaande vrouw elders en zonder bescherming kan overleven in haar land van herkomst.

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij het verzoekschrift: algemene informatie omtrent de situatie in Angola, afkomstig van onder andere verschillende mensenrechtenorganisaties, en mediaberichtgeving omtrent de aangehaalde manifestatie.

2.2.1. Daar waar verzoekster het CGVS verwijt dat geen belangenafweging werd gedaan en dat geen rekening werd gehouden met haar belangen, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Daar waar verzoekster poneert dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze zou kunnen worden afgeleid hoe het CGVS tot de conclusie kwam, dient te worden vastgesteld dat deze bewering kennelijk feitelijke grondslag mist. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn hierin in duidelijke bewoordingen opgenomen en kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Ook de bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aldus voert verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweerde zij dat zij niet zou hebben geweten waar zij naartoe reisde, kon zij niets vertellen over de documenten die voor haar reis zouden zijn gebruikt en wist zij niet onder welke naam zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 5, p.9-10). Dat verzoekster dit alles niet zou hebben geweten of hiervan niet op de hoogte werd gebracht, is geenszins aannemelijk gelet op het risico op controles in de luchthaven.

Verzoekster baseert haar asielrelaas en onderhavige asielaanvraag op haar politieke engagement en de activiteiten die zij in dit kader samen met haar man voerde voor het FLEC.

De geloofwaardigheid van haar voorgehouden lidmaatschap van en activiteiten voor het FLEC wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hierover verklaringen aflegde die onderling tegenstrijdig zijn en die strijdig zijn met de door haar neergelegde lidkaart van het FLEC. Zo verklaarde zij in de vragenlijst dat zij reeds dertien jaar lid was van het FLEC, hetzij sedert 1999 (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p.3), terwijl zij bij het CGVS verklaarde lid te zijn "*Sinds tweeduizend en een*

aantal jaren" (administratief dossier, stuk 5, p.10) en haar lidkaart van het FLEC zou zijn uitgereikt in 2008 (administratief dossier, stuk 21: documenten). Daarenboven strookt de inhoud van de lidkaart niet met haar verklaringen. Zo zou zij volgens de kaart lid zijn geweest in de sectie van het FLEC te Cabinda en zou zij in Cabinda gedomicilieerd zijn, terwijl verzoekster reeds van kleins af aan niet meer in Cabinda woonde en haar lidmaatschap van en activiteiten voor het FLEC duidelijk buiten Cabinda situeerde (administratief dossier, stuk 5, p.4-5, 10-11).

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde politieke engagement voor het FLEC wordt nog verder ondermijnd doordat zij, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, niet eens bij machte bleek om de volledige naam van het FLEC op correcte wijze te verstrekken. Gelet op haar voorgehouden jarenlange engagement voor deze partij, op het feit dat zij een lidkaart neerlegde waarop deze volledige naam wordt vermeld en op haar verklaring dat zij pamfletten vouwde voor haar man (*ibid.*, p.18), mocht van verzoekster worden verwacht dat zij de volledige naam van het FLEC op correcte wijze zou kunnen weergeven.

Bovendien legde verzoekster uiterst vage en ontwijkende verklaringen af wanneer haar herhaaldelijk werd gevraagd hoe het FLEC zijn doel tracht te bereiken en welke activiteiten het daartoe onderneemt, hetgeen de geloofwaardigheid van haar betrokkenheid bij deze partij andermaal ondergraaft (*ibid.*, p.15).

Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat zij niet wist of en hoe lang haar man, die zij zou hebben gesteund in diens activiteiten voor het FLEC, in Cabinda heeft gewoond. Dat deze informatie tijdens hun veertig jaar lange relatie en hun gezamenlijke activiteiten voor het FLEC nooit ter sprake zou zijn gekomen, is niet aannemelijk aangezien verzoeksters man blijkens zijn activisme voor het FLEC een groot belang hechtte aan zijn Cabindese achtergrond.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende lidmaatschap van en activiteiten voor het FLEC. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten.

Verzoekster legt bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande het kernelement in haar asielrelaas, met name de manifestatie waaraan haar man begin juli zou hebben deelgenomen en die zou hebben geleid tot haar arrestatie en mishandeling. Op heden tracht zij immers te laten uitschijnen dat haar man op 14 juli 2012 zou hebben deelgenomen aan de manifestatie waarover zij informatie bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4). De informatie die verzoekster hierover bijbrengt is opgesteld in het Portugees doch uit de inhoud van deze informatie blijkt dat het gaat over dezelfde manifestatie als degene zoals vermeld in de landeninformatie in het administratief dossier, met name de vreedzame en aangekondigde betoging door jongeren tegen de president die op 14 juli 2012 plaatsvond op de São Paulo Markt in Luanda (stuk 22: landeninformatie, nr.2, p.24). Dat dit de manifestatie was waarover verzoekster het had bij het CGVS kan echter niet worden aangenomen. Verzoekster gaf immers aan dat de manifestatie waaraan haar man deelnam plaatsvond in het begin van de maand juli en op de plaats "*Primeiro de Maio*" (administratief dossier, stuk 5, p.12, 17).

Bovendien legde verzoekster over deze manifestatie vage verklaringen af, waar zij – hoewel haar man deze mee organiseerde – niet kon aangeven of deze was aangevraagd bij de regering en niet wist of er op deze manifestatie mensen werden gearresteerd (*ibid.*, p.11, 17-18).

Verzoekster legde bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die zij na de manifestatie nog had met haar man. Aanvankelijk verklaarde zij: "*We hebben internet thuis, na de manifestatie was mijn man aan het kijken wat er verscheen over de manifestatie. Hij riep, ai, mama, kom kijken! Hij zei dat één van de mannen die mee de manifestatie georganiseerd had, meneer Ganga, die was dood. Mijn man zag op het internet dat die tijdens de manifestatie gedood is*" (*ibid.*, p.12). Daarna wijzigde zij haar verklaringen echter en gaf zij aan dat meneer Ganga niet tijdens de manifestatie maar nadien, tijdens een andere manifestatie zou zijn gedood (*ibid.*, p.13). Later tijdens het gehoor preciseerde verzoekster dat meneer Ganga pas omkwam in december 2013. Deze maal beweerde zij dat het haar zoon was die haar hiervan op de hoogte bracht en stelde zij: "*De kleine was aan het surfen op het net, hij zei: mama, kom eens kijken, is dat niet die vriend van papa, hij is gestorven*". Wanneer zij werd geconfronteerd met haar aanvankelijke verklaring dat het haar man was die haar hierover inlichtte, ontkende zij deze en gaf zij aan: "*Nee. Nee. Hij kan het niet gezegd hebben, want ik zie hem niet, ik heb hem niet meer gezien*" (*ibid.*, p.18-19). Haar eerdere verklaringen waren nochtans duidelijk en niet voor

interpretatie vatbaar. Dat zij de ene maal beweerde dat haar man haar inlichtte over de dood van meneer Ganga en de andere maal beweerde dat het haar zoon was en dat het haar man niet kon zijn omdat zij deze na haar arrestatie niet meer zag, doet op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende politieke engagement, noch aan haar beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen (administratief dossier, stuk 21: documenten).

Ten aanzien van de lidkaart van het FLEC werd reeds hoger vastgesteld de inhoud van de kaart niet kan worden gerijmd met verzoeksters verklaringen. Hoe dan ook kunnen lidkaarten van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch kunnen dergelijke lidkaarten op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Zij hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde.

De neergelegde identiteitsdocumenten bevatten geen gegevens die aan het voormelde afbreuk kunnen doen.

De door verzoekster neergelegde algemene informatie omtrent de door de Angolese autoriteiten bij protesten en tegen protestleiders en opposanten begane mensenrechtenschendingen is, gelet op het voormelde, niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Deze is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster nog stelt dat haar vader en haar broers reeds werden vermoord en haar moeder ernstig werd verwond, dient te worden vastgesteld dat zij dit nooit eerder aanhaalde en dit zelfs niet vermeldde wanneer zij over deze familieleden werd ondervraagd (administratief dossier, stuk 5, p.4-7). Hoe dan ook duidt zij niet in welke omstandigheden haar familieleden zouden zijn gedood of waarom zij, mede in acht genomen dat haar ouders reeds tientallen jaren geleden zijn overleden (*ibid.*), ingevolge hiervan op heden enige vrees zou dienen te koesteren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit kan uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie immers hoegenaamd niet worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Voor zover verzoekster nog stelt dat Buitenlandse Zaken afraadt om naar Angola te reizen, dient te worden opgemerkt dat zij geen informatie bijbrengt om dit te ondersteunen. Indien Buitenlandse Zaken al zou afraden om naar Angola te reizen, dan nog dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en dat dit geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een

terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS